

и нѣкой си Самаритянинъ, и видѣвъ негово то се-
стояніе, сожали го, и като дошълъ при него свер-
залъ му раны те, и налялъ вино, и древно масло
надъ тѣхъ: Послѣ тури го горѣ на скота си, и
довесе го въ една странноприница. Вторій день,
понеже былъ принуденъ за да патува по далеко,
даде на странноприница два динари, и рече му:
погрижися за того челоуѣцы, и колко по много
иждивишь за него, азъ ще ти ги плата, кога ся
варна. Кой ли прочее отъ тѣхъ три ся докара
по челоуѣколюбно къ оному, кой то падна въ раз-
бойнически руцѣ? — И за къ оный ся отговори,
онъ кой то сожали го. Прочее, рече му Исусь,
иди, и прави, и ты подобно.

За причта та блуднаго сына.

Нѣкой си челоуѣкъ имаше две сынове, и най мла-
дыя отъ тѣхъ рече къ отцу своему: Отче! дай
ми онова, кое то ми ся пада отъ наслѣдствіе то
ти. И отецъ му раздѣли по между имъ негово
то имѣвіе. А слѣдъ нѣколко дни най младыя сынъ
собра сички те, колко то му надлежаваха вещи,
и ся махна, и отишълъ въ далечно мѣсто, гдѣ то
разсыпа сичко то си отеческо наслѣдствіе, понеже
живѣеше блудно. А като потрошилъ сичко оно-
ва богатство, и выше нищо не му остана, ся слу-
чи въ онова мѣсто голѣмъ гладъ: гдѣ то нача
и онъ да ся лишн, и да страдава отъ глада. То-
го ради не имущъ, какъ инакъ да исцѣли нужда